

Beriquel, az északfoki sziget

FÖLDRAJZ

Beriquelről általában

A kontinenstől megközelítőleg kétezer tengeri mérföldnyire fekvő szigetről vajmi keveset tudnak a tudós magiszterek. Partjain bár több expedíció is megvetette lábát, a sziget belsejébe egyiknek sem sikerült bejutnia. Azt hogy a Sheral hegységgel és a kráni bércekkel vetekedő hegyvonulatok mögött mi található eleddig szinte senkinek sem sikerült kiderítenie. Szinte...

Történt egyszer ugyanis, hogy egy dorani magiszter hatodmagával indult útnak Khaan – immáron a harmadik expedíció által – újjáépített erődvárosából a P.sz. 3723. Esztendőben a sziget belseje felé. P.sz 3729-ben egy negyedik expedíció is indult Ilanor északi partjairól. Az ok egyszerű volt: utánpótlást és készleteket szállítottak a hat évvel korábban útnak induló, és az óta kolonizáló Beriquel expedíció számára. Khaan erődvárosában azonban az új jövevények nem találtak senkit és semmit. Egy lélek, de annyi sem, sőt még az óceánjáró hajók – vagy roncsaik – sem maradtak Khaan öblében. Rajtaütésnek, harcnak semmi nyoma nem volt – valójában jóllehet az eltelt évek alatt nem is volt erre esély. Egyetlen élő emberre bukkantak, aki az erődváros északi határánál egy kunyhóban lakott.

A testileg és lelkileg megtört vénséget aztán a dorani Vörös Hold rend egyik beavatottja azonosította, Marcer Heron a neves időmagus személyében.

Miután magára hagyták a kísértetvárost és visszatértek a kontinensre, csak ekkor nyílt meg – a minden bizonnyal elmeháborodott – Marcer szája. A történetek pedig – melyek elmesélt – alapjában rengette meg az északfoki szigetről eddig kialakult hagymázos feltételezéseket. Mindazonáltal sokan kétkednek a történetek valódiságában.

Mindazon tényeket, melyeket most itt megosztunk a kedves olvasóval, Marcer Heron hatszáz oldalas úti leírásából tudjuk, melyet most a dorani Vörös Hold rend és a M.A.G.U.S. őriz, óvó véd körök és lakatok alatt.

A Legenda

Az Idők Kezdetén, midőn a Völgy még éppoly kemény volt, mint a hegyek között bármelyik, ámbár szépséges és erővel teli, s az elarok holdezüst hajú népe még nem is álmodott róla, a faonok már akkor is ezen a földön éltek. A sámánok kitudták a szellemektől, miféle változás készül a világban, ám ellenében semmit sem tehettek... meglehet, nem is akartak.

Az elarok büszke népe viharok szárnyán érkezett, nyomukban a ghorok fekete serege özönlött. Véres háború dúlt égen és földön... Vörösek voltak a fellegek és vörösek voltak a folyók; fegyverek vasa és varázshatalmak ereje csapott össze a faonok felett. A ghorokat démonok hercege, sötét, roppant hatalom segítette. Az elarok mellett különös istenlény küzdött. Úgy nevezték, A Fehér

Láng Hölgye.

Beriquel nagy része, vérbe és lángba borult, a faon népnek már-már írmagja sem maradt. Tombolt felettük a háború, a fény és a sötétség serege oly pusztító csatát vívott, amiket korábban sosem láthatott a Völgy. Aztán, hogy miként, nem őrzi a közös emlékezet, A Fehér Láng Hölgye végre győzedelmeskedett a démonúr felett, aki akkor Manu'Nangának neveztetett. Ereje végén járt már az istenlény is... meggyengíteni, bebörtönözni tudta csupán ellenfelét, s mielőtt új erőre kapott volna, csapdába ejtették a ghorok árnyékpapjai.

Kivérzett mindkét nép, segítők nélkül nem folytathatták a harcot. Az elarok megőrizték a Völgyet, a ghorok a környező hegyekbe szorultak. De mert tudták, a kényszerű béke nem tarthat soká, nagyjaik megtették lépéseiket, hogy hatalmuknak távoztuk után is nyoma maradjon. A ghorok oldalán nagy tudású árnyékpapok, az elarokén az istenlény leszármazottai, az Álmodók munkálkodtak. Utóbbiak fáradozásának gyümölcse a Völgyet körülölelő, mindent átító mágikus védelem, az előbbieké az Átkok kíméletlen láncolata, melyeknek végső céljául a démonúr megszabadítása jelöltetett. A két erő ösídők óta küzd, kölcsönösen gyengítve egymás hatalmát. Ha a démonúr rabságából megszabadul, a Völgy és az elarok népe menthetetlenül elpusztul. Született akkoriban egy jóslat. Hogy honnan való, kitől ered, nem tudja ma már senki. Szól pedig a következőképpen:

*A köbe zárt lelket közénk hozzák újra
Szabadsága szavát árnyékpap már tudja
Elszabadulván pedig a rettenet
Az éjbe zárt Szépség már semmit nem tehet.
Ébredj hát, Álmodó, míg ébredned lehet
Lelj rá társaidra, és pusztítsd el végzeted!*

Magyarázata egyszerű és világos, pusztán az első két sor értelme homályos kissé. Ez nyilvánvalóan valamiféle ős-ghor pap szunnyadó lelkére utal, aki elegendő erővel bír a démonúr

megszabadításához. Előbb azonban őt kell felébreszteni.

A Fehér Láng Hölgye ezredévek óta fogoly volt valahol, ezúttal nem segíthetett az új erőre kapó szörnyeteg ellen. A végzet ellenében a jóslat az Álmodók távoli leszármazottait, elveszett fiait kíváánja állítani... csakhogy róluk ezer esztendeje nem hallott senki sem. Elkerülhetetlennek látszott hát a pusztulás.

Tudták ezt a faonok sámánjai is. Sorra merészkedtek hát a szellemek világába, hogy választ, menekvést leljenek. Egyikük, Anak na Kal Lo Tien, a Kék Szemű Szarvas Lélek aztán sikerrel járt... Elhozott egy verset, emyl választ adott nekünk. Hosszú és zavaros vers ma már nem maradt fenn, jóllehet az üzenete a fontos.

Eszerint az elaroknak várniuk kellett, míg Faone erdeibe smaragdszemű gyermek nem születik. Ha meg tudják őt óvni, míg felcseperedik, megmenthetik otthonukat a végpusztulástól.

Faone erdeiben ritka az ékközöld-szemű gyermek, még manapság is, amikor a faonok népe egyre jobban elkeveredik az elarokkal. A századok során azonban mégis több tucat született, s előbb-utóbb mindről tudomást szereztek a sámánok. Egyetlen útját sugallták a szellemek, miként is lehet őket kimenekíteni a ghor papok gyilkos figyelme elől.

A Moel-Ialur, az igazság szája voltaképpen egy hatalmas barlang, odalenn délen. A Lavonnai, a Völgyet átszelő hatalmas folyam tűnik el benne, bukik a hegyek alá. Senki nem tudja, mi történik vele a mélyben, de úgy tartják, akinek élnie kell, élni fog odaát is. Az istenek vigyáznak rá. Ki tudja hány gyermeket nyelt el a századok során? Ki tudja hány család emlékoszlopján jelent meg a felirat: Siol – Remény. Ki tudja, hány sámán várta őket vissza hiába? De az ősi törvényt eltörölni nem merte senki. A sámánok szava a szellemek szava...a szellemek szava pedig maga az igazság. Az Álmodók pedig visszatértek... a többi pedig már történelem.

Rövid földrajzi áttekintés

A Völgyet északon a Csillámhegyek délen pedig a Smaragdhegység hatalmas vonulatai fogják közre. Északkeleten a Homály hegylánc bércei őrzik a Völgy egyetlen keleti kijáratát, a Homály-hágót. Beriquel déli partjait többnyire sűrű erdő borítja. A déli félszigetet átszelő folyó, a Megszülető torkolatánál ott, ahol a folyam találkozik a tengerrel áll az ynevi telepések erődvárosa, Khaan.

Az északi partvidék jórészt felderítetlen, csakúgy, mint a nyugati vagy a keleti part. Bár egyes telepes hódítók vallják, hogy a bércek lábainál elterülő Smaragderdőből bizonytalan eredetű mágia készíti őket meghátrálásra...

A Völgy, Larredan

A Völgyet a Lavonnai, a Ködből Születő szeli ketté. A hatalmas folyam északon a Csillámhegyek járhatatlan magasában indul útnak, s délen, az Igazság Szájaként ismert barlangban tűnik el, kiismerhetetlen titkok között. A másik két óriás a Lavonnaiból születik. Nahalea hatalmas vízesés képében a Tündér Tükrébe, Ain-Rill hatalmas, szigetekkel szabdalta tavába ömlik, hogy aztán tovább hömpölyödjön és jó néhány mérfölddel lentebb az Arfaonba, a Hazahívóba torkollják. A vízesés csodálatos látványát Aranyberek teszi még felejthetlenebbé.

Tündér Tükrének nyugati partjaitól nem messze, Yanuta elhagyatott erődvárosa szunnyad ugyanolyan nyugalommal évszázadok óta... A keleti oldalon, a kicsiny Sirakosse, az Utolsó Város áll. Az elar tóvidék legnagyobb szigete az Alvó Medve Sziget Enema Ajora ron Alieva és a nagy múltú Aleiva család székhelye emberemlékezet óta. Az elar tóvidéktől nyugatra Faone ősi erdei zöldellnek. Faonvel, a faonok nagyvárosa misztikus hely, mely hűségesen őrzik a Völgy titkait.

Sel'air az elarok fővárosa a birodalom szívében épült Lorinn-na-Larredan: Larredan Szíve nevű hegység déli lábánál. Innen keletre áll Kalwe híres-hírheft városa, a Tűzkigyó lovagjainak vezetése alatt. A Smaragdsík a fővárostól egészen az Arfaon folyamáig terjed – a legnagyobb kiterjedésű sík terület Larredanban. A Smaragdsík déli nyúlványai a Smaragdhegység lábáig érnek. Ez már a ghorok birodalmának határát jelzi. Az itt álló szellemmágikus oszlop figyelmezteti az óvatlan utazót erre. A Khilkenna-völgyi kolostor-és erődrendszer az elar birodalom déli határát is jelképezi. Az idők során – valamiért – mindig fontos szerepet töltött be, mindig a Völgy sorsát formáló események otthona volt.

A Smaragdhegység több ezer méter magasságú bércei között áll a ghorok fővárosa Kalian, a Fellegváros. Keletebbre haladva elérjük a Sycont, Larredan második legnagyobb folyóját, mely megállíthatatlanul robajlik a Völgy felé. A városról, melyről jól lelátni a Sycon torkolatára, sötét titkok keringenek. Gran Garian, a ghorok déli erőssége. A Narraken – a Sycon mellékfolyója – már a völgyben folytatja útját. Halen Malmát és a Páriák Völgyét innen már csak néhány mérföld. A csónakkal közlekedőknek azonban a legrosszabbra kell számítaniuk: a sziklával és sziklafalakkal szabdalta folyómeder még a legtapasztaltabb csónakost is meghátrálásra készítheti. A Narraken a Vörös erdők mélyén tűnik el a szemünk előtt. Az erdőről és lakóiról mesés történeteket hallani szerte Larredanban.

A ghorok erődvárosai a déli bércek rejtett völgyeiben húzódnak meg. A Csillámhegy vonulatain csak fél tucat erősségük áll.

A Beriquelt övező nagyobb szigetekről és lakosaikról – ha vannak egyáltalán – semmit nem tudni. Bár meglehetősen jobb az erretévedő kóbor kalandornak nem fürkészni ezeket a partokat...

(Köszönet Hawkwood mesternek a Farkasének című regényért!)

2003.04.29.

Szerző: A. J. Larkin

Forrás: Kalandozok.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely